

Hồi Thứ Năm Mười Lăm

QUỶ ẢNH TÂY THI

Lý Tam Nương cố tình làm ra vẻ trầm tư một hồi rồi thở dài nói:

– Tiên Tử muốn dung Toan Tú Tài làm con tin, buộc Hắc Nho phải giải cấm huyết cho Tiên Tử, và chấm dứt quan hệ.

– Hắc Nho có bằng lòng không?

– Bằng lòng chứ, vì hắn chỉ có một truyền nhân mà thôi.

– Không đúng, mi bịa chuyện rồi.

– Tại sao lại không đúng?

– Ban đầu mi nói Hắc Nho rình rập Hứa Mị Nương, sau đó lại nói Hắc Nho ẩn mình trong cốc, cưỡng bức Hứa Mị Nương rồi chiếm lấy Cách Thế Cốc, lời nói trước sau cực kỳ mâu thuẫn.

Lý Tam Nương giật mình, nhưng biệt tài của mục là bịa chuyện lấp liếm nhanh lẹ nên trong hoàn cảnh đó mặt vẫn không biến sắc, mục thản nhiên cười nói:

– Chủ nhân chưa biết điều này, hiện giờ Hắc Nho không có trong cốc, hắn đã tái xuất giang hồ, tìm những kẻ thù xưa để đòi nợ, mỗi ba tháng lại về cốc một lần để giải huyết cho Tiên Tử, ước tính giờ này ngày mai thì hắn sẽ về tới.

Phong Lưu Tôn Giả Thượng Quan Đình đảo mắt lão liên nhìn ngó xung quanh, cứ như là sợ Hắc Nho sẽ bất thành linh xuất hiện vậy, lão “À” một tiếng rồi nói:

– Thì ra là thế.

Lý Tam Nương nhẹ cả người, mục trầm giọng nói tiếp:

– Chủ nhân, chuyện đã rõ ràng cả rồi, bây giờ người định làm gì?

Thượng Quan Đình trầm tư một hồi rồi nói:

– Thừa lúc hắn chưa về ta lẻn vào cốc rồi ẩn núp bên trong, chờ khi hắn về thì âm thầm công kích lén...

Lý Tam Nương ngắt lời, nói:

– Chủ nhân, chuyện đó không được.

– Tại sao?

– Nếu chủ nhân sử dụng Thực Nhục Khô Lâu ra thì ngoại trừ chủ nhân ra, không ai có thể thoát nạn được, nếu gây tổn hại đến Tiên Tử thì không phải là hồng chuyện rồi sao?

- Nói thế cũng có lý, thế mi có cách gì không?
- Hai mặt cùng đánh vào.
- Tức là sao?

– Một mặt Tiên Tử cứ theo kế hoạch đã định, đàm phán với Hắc Nho. Mặt khác, chủ nhân chờ hắc vào cốc rồi thì lập tức bày trận thế ở cửa động, khi Hắc Nho đi ra thì sẽ ngay lập tức rơi vào trong trận thế, lúc đó chủ nhân ném ba cái sọ người thì còn ai trách cứ gì được chủ nhân nữa?

- Diệu kế.

Lý Tam Nương cười nói:

– Nếu chủ nhân thấy kế sách trên thì hành được thì xin lập tức thu hồi trận thế, rồi chúng ta cùng nhau tiến hành mọi sự.

Thượng Quan Đình tới giờ này mới thấy được ánh tinh khôn trong khóe mắt. Lão trầm giọng nói:

- Lão phu làm sao xác nhận rằng những điều người nói là sự thật?

Lý Tam Nương cười nhạt nói:

- Chủ nhân không tin nô tỳ ư?
- Theo kinh nghiệm của lão phu thì không nên tin bất cứ cái gì một cách quá dễ dàng như vậy.
- Thế thì nô tỳ cũng đành chịu, nếu chủ nhân do dự bất quyết, lỡ mà Hắc Nho quay về đột ngột thì...

Thượng Quan Đình trầm ngâm một chút rồi nói:

- Được, mi có thể đi, nhưng hai tên nữ tỳ kia thì phải ở lại.

Lý Tam Nương cười lả lơi nói:

- Trong lúc này mà chủ nhân còn hứng thú sao?
- Chớ nói nhiều, ta cũng cần phải lưu lại một chút ít làm bảo chứng chứ.

Lý Tam Nương ngập ngừng muốn nói nhưng lại thôi, mụ chấp tay xá một cái rồi xoay mình chạy đi.

Đình Hạo cười thầm trong bụng, không ngờ Phong Lưu Tôn Giả Thượng Quan Đình thường ngày tự phụ thông minh kiêu ngạo nhưng lại trúng kế của Lý Tam Nương. Mụ này chạy về chắc chắn sẽ báo lại với Hứa Mị Nương tìm cách cứu thoát hai thiếu nữ kia, tuồng hát sắp tới sẽ còn hấp dẫn nữa.

Thượng Quan Đình thu hồi đầu lâu trận, sau đó kẹp nách hai thiếu nữ chạy vào rừng.

Đình Hạo cũng tháo mặt nạ Hắc Nho ra, thay đổi y phục, khôi phục lại diện mạo của Toan Tú Tài. Hắn tìm một nơi kín đáo ẩn thân, chờ xem tuồng hát kế tiếp,

đồng thời cũng muốn tìm cơ hội mà trừ khử ả hồ ly tinh Hứa Mị Nương.

Nào ngờ gã chờ một lúc khá lâu vẫn không thấy có gì xảy ra. Hắc đang sốt ruột thì bỗng từ xa có một bóng đen chạy tới, chẳng mấy chốc đã đến gần nơi hắc đang ẩn nấp.

Đình Hạo trở mắt nhìn bóng đen vừa tới thì không khỏi giật mình, thì ra đó là một quái vật toàn thân đen bóng lấp lánh, từ đầu đến chân đen như mực, chẳng biết là người hay là yêu quái.

Quái vật đảo mắt nhìn quanh một hồi rồi bỗng cất tiếng nói lớn:

– Thượng Quan Đình, người ở đâu?

Âm thanh trầm nặng, đình tai rất khó nghe.

Đình Hạo thở phào, thì ra đó là người chứ không phải yêu quái, nhưng chẳng hiểu sao y lại ăn mặc quái gở như vậy, cách ăn mặc cũng như giọng nói đều khó đoán biết được đó là nam hay nữ.

– Ai đó?

Một tiếng quát lớn vọng ra, rồi Thượng Quan Đình lướt tới, lão nhìn thấy quái nhân thì bất giác kêu lên một tiếng thất thanh rồi thụt lùi ra sau liên tục, cặp mắt bắn ra những tia sáng sợ sệt.

Quái vật cười khanh khách nói:

– Lão Phong Lưu, có còn nhớ ta không?

Phong Lưu Tôn Giả Thượng Quan Đình lắp bắp nói:

– Người... người là... Quý Ảnh Tây Thi.

– Hà hà, lão Phong Lưu người vẫn còn nhận ra ta, khá lắm.

– Người... không phải người đã...

– Hà hà, tất cả mối ân tình giữa chúng ta người đã quên hết rồi sao?

– Người... người không phải là Quý Ảnh Tây Thi, chắc chắn không phải là người.

– Sao người lại nói thế?

– Quý Ảnh Tây Thi đã chết rồi, chết dưới Cửu U Bảo Hợp của Tố Y Tiên Tử, chính tay ta chôn cất...

– Hà hà, không sai, không sai. Nhưng ông trời có mắt, ta đã hoàn hồn trở lại.

– Người.. người chưa chết thật sao?

– Lạ nhỉ, thế ai đang đứng trước mặt người?

– Sao người biết ta ở đây?

– Chẳng phải người vừa thả một mụ đàn bà về Cách Thế Cốc sao?

- Đúng, đó là Lý Tam Nương, người làm gì ả rồi ư?
- Ta đã cho mụ ta châu trời rồi.
- Hồng mắt, người không được giết y, y về cốc là để truyền tin tức.

Quỷ Ảnh Tây Thi cảm phần nói:

– Tại sao không được? Ta phải giết hết người trong Cách Thế Cốc, ta phải báo cái thù năm xưa.

Thượng Quan Đình run run nói:

- Người đến là để báo thù ư?
- Đúng vậy, lão Phong Lưu, mấy năm nay người đã hưởng thụ đủ rồi chứ?
- À, tốt nhất là ta nên tìm một chỗ nào vắng vẻ để nói chuyện, chỗ này có lẽ không tiện.

– Tại sao?

– Có một nhân vật đáng sợ có thể đến đây bất cứ lúc nào.

– Ai?

– Hắc Nho.

– Hắc Nho ư? Hắc đến đây làm gì?

– Tìm Hứa Mị Nương thanh toán món nợ.

– Hay thật, ta cũng đang muốn tìm người hợp tác cùng vào cốc. Chắc là người tiếp tay với Hứa Mị Nương chứ gì?

– Cái đó... không có.

– Nói láo, người lại muốn gạt ta ư? Ta không tin người không tiếp tay với mụ ta.

– Em cứng yêu, em tin hay không cũng được, gần đây em thế nào?

– Hà hà, năm tháng vô tình, Tây Thi năm nào nay đã già rồi, còn người thì sao?

– Chớ nói nhiều nữa, chúng ta nên rời khỏi đây thôi.

– Không, ta phải ở đây chờ Hắc Nho.

– Em cứng yêu, đi thôi, chúng ta đã nhiều năm không gần gũi...

– Lão Phong Lưu, ta đã chán ngán việc đó rồi, người trời sanh đặc biệt, còn Hứa Mị Nương thì biết Trục Nhan Thuật, hai người quả là xứng đôi.

Mụ dừng lại một chút rồi nói tiếp:

– Trong tay người còn cầm cái đầu lâu đó làm gì? Nó chỉ hù dọa được kẻ khác chứ còn đối với ta thì chẳng có công dụng gì đâu.

– Em đừng có đa nghi, đó chỉ là thói quen của ta thôi mà, không lúc nào là không cầm đầu lâu người trên tay, cũng như em cũng thích mặc áo da trần hữu dụng này vậy mà.

Đình Hạo nghe vậy mới vỡ lẽ ra là quái vật này mặc áo da trần, có lẽ đó là tấm áo dao kiếm chém không thủng.

Thượng Quan Đình cười nói:

– Ta đi nào em cưng.

– Thôi được, lâu ngày gặp lại thì tâm sự một chút cũng chẳng sao, hãy dẹp món đồ dị hợm của người đi trước cái đã.

Thượng Quan Đình lập tức xỏ đầu lâu vào dây, choàng lên cổ rồi nói:

– Bây giờ đi được rồi chứ?

Quỷ Ảnh Tây Thi gật đầu, rồi cả hai phóng người chạy về hướng Tây đến một bìa rừng rồi từ từ đi chậm lại, vừa đi vừa cười nói khá rôm rả.

Đình Hạo cũng lượn mình theo sát cả hai.

Đang vui vẻ bỗng Quỷ Ảnh Tây Thi như sức nghĩ ra điều gì, mụ nói:

– Bộ quần áo da trần này quả thật là khó coi thật, ta muốn thay một bộ quần áo khác, người tạm chờ đây một lát nhé.

Dứt lời y lượn người vào trong bụi rậm. Thượng Quan Đình chẳng hề suy nghĩ, ngồi xuống một gốc cây chờ đợi.

Đình Hạo chợt cảm thấy nghi ngờ, hấn lập tức theo sát Quỷ Ảnh Tây Thi.

Chỉ thấy mụ lướt nhanh như chớp vòng đường khác trở về chỗ cũ, rồi chạy đến bên hai thiếu nữ bị Thượng Quan Đình bắt. Mụ cởi bỏ tấm áo da trần khoác bên ngoài ra rồi chụp lấy hai thiếu nữ, sau đó chạy thật nhanh.

Đình Hạo giật mình, hấn chú ý nhìn kỹ thì nhận ra đó chính là Hứa Mị Nương, sau một thoáng ngạc nhiên, hấn thét lên:

– Chạy đi đâu?

Rồi cũng phóng người rượt theo.

Lúc này Thượng Quan Đình chờ lâu cũng sinh nghi, lão như chợt nghĩ ra điều gì đó nên liền đứng bật dậy, chạy ngay trở về chỗ cũ thì nhận ra hai thiếu nữ đã không còn ở đó nữa.

Lão đang nghiêng răng cắn giận vì biết mình vừa bị chơi khăm thì bỗng thấy thấp thoáng có một người chạy tới, chính là Đình Hạo.

Thượng Quan Đình lạnh lùng nói:

– Toan Tú Tài, người làm gì ở đây?

Đình Hạo cười nhạt nói:

- Ta rượt theo Quỷ Ảnh Tây Thi tới đây.
- Y đâu rồi?
- Đã chạy mất dạng.
- Người có thấy được bộ mặt thật của y không?
- Chẳng phải ai xa lạ đâu, chính là Hứa Mị Nương, bạn đời của lão đó.

Thượng Quan Đình nghiêng răng kèn kẹt nói:

- Ta thật là mù cả hai mắt rồi, Quỷ Ảnh Tây Thi đã chết, thân xác còn bị đốt thành tro tan ngay trước mắt ta thì sao còn có thể...

Nói tới đó lão bỗng nhìn Đình Hạo nói:

- Chẳng phải Hứa Mị Nương đã bắt người làm con tin sao?
- Con tin gì? Lão đang nói cái gì vậy?
- Chẳng lẽ mi không phải là truyền nhân của Hắc Nho ư?
- Hà hà hà, chắc là lão già ngu ngốc người lại nghe được một câu chuyện hay từ phía mấy mù già trong Cách Thế Cốc phải không?

Thượng Quan Đình đỏ mặt, lão đánh trống lảng:

- Nhưng rõ ràng người đã bị mù bắt sống mà.
- Ta dựa vào võ công bản thân mà thoát ra.
- Thật là khó tin, cơ quan trong Cách Thế Cốc trùng trùng điệp điệp, cỡ người làm sao mà thoát ra nổi chứ.

- Lão không tin thì tùy.

Thượng Quan Đình im lặng một hồi rồi lại hỏi:

- Toan Tú Tài, hôm trước Hứa Mị Nương bắt người đi có mục đích gì vậy?

Đình Hạo bĩu môi nói:

- Câu hỏi thật là thừa thãi, ta nghĩ người thừa biết mục đích của mù là gì.
- Người nên nhớ, luận về niên kỷ thì mù ta làm tổ mẫu người cũng còn được.
- Không cần người nhắc nhở.

Thượng Quan Đình căm hận nói:

- Con mù đê tiện Hứa Mị Nương thật là thâm độc, lão phu không giết mù ta thì thề không làm người nữa.

Đình Hạo chỉ cười nhạt chứ không nói gì.

Thượng Quan Đình lại im lặng một hồi rồi nói:

- Toan Tú Tài, có phải người muốn tìm mù ta để đòi lại cái nợ bị bắt đi không?

Đình Hạo nói:

- Còn phải hỏi sao? Tất nhiên là vậy rồi.
- Lão phu cùng người liên thủ, người nghĩ sao?
- Võ công của mụ không cần liên thủ với người thì ta cũng thắng.

Thượng Quan Đình bỗng cười to nói:

– Người đừng coi thường mụ đề tiện đó quá, nếu bữa bói của mụ mà đem ra sử dụng thì chưa chắc người đã chọi nổi với mụ đâu.

- Có thật vậy không?
- Bảo bói của mụ ta là một cái hộp gọi là Cửu U Bảo Hợp.
- Cửu U Bảo Hợp?
- Đúng vậy, luôn cả quỷ thần mà gặp nó cũng phải phát khiếp.
- Lợi hại đến vậy sao?

– Cái hộp đó có bốn cái lỗ và bốn cái nút bấm, mỗi cái nút bấm khống chế một lỗ. Cái lỗ đầu tiên chứa một độc khí kêu là Cửu U Thịnh Thiếp, ấn một cái là độc khí phát ran gay, vô màu vô mùi, giết người trong vô hình, kẻ ngửi phải thì sẽ lập tức ngã ra mà chết.

- Lợi hại thật, còn cái lỗ thứ hai?

– Trong lỗ thứ hai có một loại mê dược gọi là Cửu U Lưu Xuân, kẻ ngửi phải sẽ tâm loạn trí mê, hoàn toàn nghe lời Hứa Mị Nương sai bảo.

Đình Hạo nghe thì bất giác rung mình, hấn hỏi tiếp:

- Lỗ thứ ba thế nào?

– Lỗ thứ ba chứa một loại hơi độc kêu là Cửu U Đoạt Nguyên, kẻ trúng phải hơi độc thì sẽ chân khí tán loạn, công lực mất hết.

- Vậy còn lỗ cuối cùng?
- Hà hà, thật ra lỗ cuối cùng lại chứa thuốc giải của ba loại thuốc độc kể trên.
- Chà, nghe thế thì chắc là cái Cửu U Bảo Hợp đó vô địch thiên hạ rồi.

Thượng Quan Đình cười bí hiểm nói:

– Cái đó thì chưa chắc, nhưng dù sao thì Cửu U Bảo Hợp hiện đang nằm trong tay ta, ta không thể khai hết cho người nghe được.

- Ý lão là Cửu U Bảo Hợp vẫn còn có khuyết điểm ư?
- Cái đó thì tự người phải suy gẫm lấy vậy.

o O o